

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. június 13.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

BOTLADOZÁS VAGY JÁRÁS?

Köszöntés igéje: János 12,46

Én világossággul jöttem a világba, hogy aki hisz én bennem, ne maradjon a sötétségben.

Énekek: 235; 500,1-4,7-8

Lekció: Efézus 5,3-14

Alapige: Efézus 5,3-14

Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyerészkedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó; se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik, hanem inkább a hálaadás. Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyerészkedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában. Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait. Ne vegyetek tehát részt ezekben. Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljeteK úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. ÍtéljéteK meg tehát, mi kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzéteK le ezeket. Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”

Imádkozzunk!

Urunk, valóban mi is szeretnénk úgy imádkozni, ahogyan énekeltük is, és megvallani neked, hogy nagy szükségünk van rád.

Te látod azt, hogy sokszor sötétségben járunk, sokszor nem tégedet követünk. Azért vagyunk most is itt, mert szeretnénk, hogyha szívünk sötétségét te vennéd el, te lennél az, aki világosságot gyújtasz a mi szívünkben, és megvalljuk azt őszintén, hogy erre egyedül te vagy képes.

Így könyörgünk azért, hogy ez a mostani egy órának is az legyen a célja, hogy te tisztogatsz minket. Te legyél az, aki megszólalsz, olyan hatalommal és erővel, hogy aztán új teremtéssé legyünk.

Köszönjük, hogy te most is beszélő Istenünk vagy. Köszönjük azt, hogy naponként szólsz. De könyörgünk, hogy a te szavadat valóban tudjuk elfogadni, legyünk megszólíthatóak. Könyörgünk azért, hogy vedd kezébe a mi szívünket.

Így könyörgünk, hogy valóban te legyél az, aki munkálkods az alkalomtartóban, hogy el tudja azt mondani, amit te rábíztál, és munkálkodj a mi szívünkben, hogy meg is értsük azt.

Így könyörgünk, Urunk, hogy áldd meg ezt az együttlétünket, és te legyél az, aki itt vagy jelen közöttünk.

Ámen.

Igehirdetés

A korai kelésnek bizonyos szempontból vannak rossz oldalai. A rossz oldala az, hogy még ilyenkor sötét van, és ha az ember elkezd a sötétben sétálni, óhatatlanul is bele fog rúgni valamibe attól függetlenül, hogy egy nagyon jól ismert környezetben sétál.

Egyik alkalommal, amikor ki akartam menni a konyhába, és keresztül kellett mennem a fürdőszoba két ajtaján, az első ajtót lefejeltem. A másikat pedig egy fadarabbal szoktuk kitámasztani, mert különben mindig becsukódik és ezt a kis támasztékot pedig elrúgtam a küszöbig, aminek jó nagy hangja lett. Reggel a feleségem meg is kérdezte tőlem: „Mit csináltál hajnalok hajnalán?” Én pedig a következőket válaszoltam neki: „Gondoltam, ha már én nem alszom, akkor ti se aludjatok.”

Egy másik alkalommal Sári lányom a játék babakocsit hagyta az útban, mi pedig elfelejtettük eltolni onnan. Korán reggel, amikor felkeltem és elindultam a szobában, gondolva magamban, hogy úgy is ismerős terepen sétálok, jól keresztül estem rajta. Persze a családban mindenki fölkel, én meg ott sajnálkoztam, hogy ne haragudjatok, már itt se vagyok.

Persze van választási lehetőségem, folytathatom ezt az éjszakai játékot, aminek valószínűleg a családom nem minden tagja fog örülni, hogy minden reggel hajnali négy órakor felrúgok valamit, aztán meg napokig sajog

a kis lábamujja. Van választási lehetőségem, hogy egy kis fényforrással közlekedjek éjszaka, egy elemlámpával, hogy lássak is valamit. Ebből van ott-hon kettő is, pont erre a célra.

Ettől függetlenül a baj – velem és a többséggel is –, hogy nem tanulunk a botlásainkból. Nem teszünk óvintézkedéseket annak érdekében, hogy megbirkózzunk a sötétséggel. Folyamatosan csak botladozunk ahelyett, hogy bekapcsolnánk a fényforrásunkat és a fényben járnánk.

A lelki botladozók is ilyenek, ugyanis figyelmen kívül hagyják a fényt és a sötétségben járnak. Ugyanis a lelki botladozók nagyon sok információnak a birtokában lehetnek arról, hogy pontosan hol található ez a fényforrás, hol nyerhetnek igazán betekintést a keresztyén járáshoz. De mégis úgy döntenek, hogy lámpájukat kikapcsolt állapotban hagyják, és nyilván ekkor megbotlanak. Felmondhatjuk fejből akár Izrael és Júda összes királyát, elmondhatjuk visszafelé a boldogmondásokat, esetleg idézhetünk nagy teológusoktól, de ettől függetlenül még mindig az életünk tele lehet bukásokkal.

Ezért Pál intése nagyon fontos a számunkra, és éppen ezért hallgassuk meg azt, hogy rajta keresztül mit akar nekünk ma üzeni Isten Szentlelke. Mert azt hiszem, sokan ismerjük az igazságot, és én meg vagyok győződve arról, hogy itt a testvérek közül sokan kapták Istennek a Szentlelkét, így hát járjunk a Lélek által a világosságban ahelyett, hogy állandóan a sötétségben botladoznánk.

A sötétségben való járás:

Ha figyelmesen követték a testvérek a felolvasott szakaszt, akkor feltűnhet az, hogy Pál apostol azonosítja számunkra azokat a tárgyakat, amelyek az utunkba kerülnek, amelyekben nagy valószínűség szerint megbotlunk, ha úgy döntünk, hogy a lámpánkat nem visszük magunkkal. Először a 3. versben olvassuk ezeket a tárgyakat, amelyek a következők: paráznaság, tisztátalanság, nyereszkedés. Majd az 5. versben ezeket újra megismétli, de sokkal keményebben fogalmaz: „Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában.”

Azt hiszem, hogy ez a hármasság ma a világban nem egy új keletű dolog, és azt látom, hogy sok keresztyén ember is ezekkel küszködik vagy ezek közül valamelyikkel. Sok fiatal testvért ismerek is, akik a szexszualitással küzdenek, főleg ebben a mai világban, ahol a fiataloknak elég néhány kattintás a számítógépükkel és az interneten azt néznek, amit csak akarnak. Ha pedig egy fiatal küzd a szexualitással, és éppen a sötétségben jár, akkor óhatatlanul is ebben meg fog botlani, mert ez az ő gyengesége. És ez egy nagyon fontos megállapítás, hogyha éppen sötétségben

BOTLADOZÁS VAGY JÁRÁS?

járunk, akkor alapvetően mindig abban fogunk megbotlani, ami a gyengeségünk. Valakinek a szexualitás, valakinek a többet bírás vagy ahogy az én fordításom így fogalmaz: nyereségvágy. Ez lehet bármi. Ez lehet a pénz is, lehet a hatalom is, többet szeretnék bírni, mert éppen, ami van, az nem elég.

Amikor pedig ezeket választjuk, ezek szerint élünk, ezeket űzzük, akkor ennek az egyik következménye az, hogy nyilván figyelmen kívül hagyjuk Istent, mert igazából ebben az fogalmazódik meg, hogy én jobban tudom azt, hogy nekem mire van szükségem. Jobban tudom azt, hogy nekem mi kell. Pálon keresztül pedig Isten Szentlelkének kell figyelmeztetnie és bátorítania bennünket, ahogyan a 8. versben is teszi: „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljeteK úgy, mint a világosság gyermekei.” Sajnálatos módon a keresztyén ember is el tud botlani, és ekkor figyelmeztet bennünket: álljatok meg, emlékezzetek arra, hogy Isten honnan mentett meg benneteket, és ti egyébként most már a világosság gyermekei vagytok. Ne a sötétség szerint éljeteK.

A 4. versben pedig megint látunk néhány tárgyat, amikben éjszaka felbukhatunk. Ez így hangzik: „se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik, hanem inkább a hálaadás” – tehát itt meg a beszéd jelenik meg. Ebben sajnos, úgy hiszem, mindannyian meg tudunk botlani, amikor éppen úgy fogalmazunk, vagy olyat mondunk a másoknak, a szeretettünknek, amit talán nem kellett volna.

Amikor Pál ezeket megemlíti, akkor valójában azt akarja megmutatni, hogy van választási lehetőségünk. Azzal, amit mondasz, valójában békességet teremthetsz vagy pusztíthatsz. A szavainkkal, amiket kimondunk, kegyelmet adhatunk a másoknak, de halálos fegyverként is használhatjuk – ez pedig a te választásod. Ne válaszd hát a sötétséget és ne botorkálj abban úgy, hogy esztelen módjára beszélsz és mindenkit magad körül elmarsz, amikor a beszéd ajándékával valami értékeesebbet is adhatnál. És sok-sok beszélgetés van előttem is, amikor ostobaságokról beszélgettem valakivel. Lehetett volna valami sokkal kellemesebb témákat is felhozni, lelki dolgokat, amik a másikat abban a pillanatban felemelték volna, de az ostoba beszédet választottam én is és én is megbotlottam. Járjunk, hát a világosságban, mint a világosság gyermekei és ítéljük meg, hogy mi kedves az Úrnak.

Világosságban való járás:

De most nézzük meg mit is jelent a világosságban járás: „Ellenben páraznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó; se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik, hanem inkább a hálaadás.”

Azt hiszem ezeknek az ellentétje a fejünkben nem a hálaadás. **A Szentírás azonban rámutat arra, hogy a paráznaságnak, a tisztátalanságnak és a nyereszkedésnek mi az alternatívája: a hála.**

Nézzük meg először a paráznaságot. Akár, ha egyedülállóak itt a testvérek vagy akár házások, miért fordul valaki a paráznaság felé? Belekerül valaki valamilyen helyzetbe és talán ez már évek óta húzódik, talán imádkoztunk is Istenhez ezért, hogy ez a helyzet oldódjon meg. Például az egyedülálló azért, hogy ne legyen egyedül. A házas pedig azért, hogy a nehéz természetű házastársa megváltozzon. Egy ilyen szituáció pedig nagyon sokáig elhúzódhat, telnek az évek és az egyedülállóság meg még jobban ránehezedik az emberre. A házasságban a másik fél meg még rosszabb, mint amilyen volt. Ebben a kilátástalannak tűnő helyzetben pedig az ember nyilván elkezd eltávolodni Istentől, a világosságtól, elkezd a sötétségben járni. Aminek mi a következménye? Egy olyan dologban fog megbotlani, ami számára a legkönnyebb megbotlási lehetőség.

Ha a szexualitásról van szó akkor ő abban fog megbotlani és az eltávolodás egyik következménye, hogy az ember elkezdi saját maga a kezébe venni a dolgok irányítását. Ha egyedülálló vagyok? Akkor megoldom ezt a helyzetet, szerzek valakit. Ha házas vagyok? Akkor nézek valaki mást, aki talán sokkal kedvesebb, sokkal szebb, sokkal alázatosabb.

Egyébként a pénzüggel kapcsolatban is ugyanez a képlet. Évek óta benne vagyok valamilyen rossz anyagi helyzetben, imádkoztam is érte nagyon sokat, de nem oldódott meg. Abban a pillanatban pedig, amikor eltávolodok a világosságtól és elkezdek sötétségben járni, óhatatlanul is a pénzügyekben fogok megbotlani. Ha az életemben a legnagyobb kísértést az anyagiak okozzák, akkor abban fogok megbotlani. Az ember pedig szintén elkezdi a kezébe venni az irányítást: majd én megoldom okosban – hangzik a megoldás.

A Sátán megkísértette Évát azzal, hogy valójában Isten egy nagyon jó dolgot vont meg tőle. Ha szakítasz a fáról, akkor valójában egy nagyon jó dolgot teszel! Ma is ugyanígy kísértődik meg az ember. Sokkal jobban tudom Istennél, hogy mire van szükségem.

Ezzel szemben a Szentírás abban bátorít minket, hogy ezekben a nehéz helyzetekben adjunk Istennek hálát. Ha egyedülálló vagy és égsz a szexuális vágyadban, imádkozz a párodért. Ha házások vagytok, köszönjétek meg egymást Istennek, és dolgozzatok a kapcsolatotokon. Ha rossz körülmények között vagy, keresd meg azokat a dolgokat, amikért hálát tudsz adni.

Én is voltam egyedülálló helyzetben sokáig, persze az is igaz, hogy én férfi vagyok, a lányoknak ez sokkal nehezebb. Én is voltam rossz anyagi helyzetben, de mindig megtalálhatjuk azokat a dolgokat, amikért lehet hálát adni. Formáljuk ezt ki magunkban.

Én emlékszem egy olyan testvérrre, aki nagyon rossz anyagi körülmények között volt. El sem tudnám képzelni, hogy én ebben, hogy tudnék meglenni. De az volt számomra nagyon érdekes, hogy mindig hálát tudott adni Istennek. Ez számomra is mindig olyan bátorító volt amikor találkoztam vele, mindenért hálát adott az életében.

Ha rossz körülmények között vagy? Keresd meg azokat a dolgokat, amikért hálát tudsz adni. Ha egyedül vagy? Keresd meg azokat a dolgokat, amikért hálát tudsz adni. Úgy hiszem, sok mindenért hálát tudunk adni Istennek, köszönjük meg neki ezeket.

Ha olyan feleségem vagy férjem van, akkor imádkozzok érte. Úgy hiszem, őérte is hálát lehet adni. Persze nyilván ilyenkor nehezebben látja meg az ember azokat a dolgokat, amikért hálát tudna adni, de dolgozzunk azért, hogy mindenkor egy hálaadó szívünk legyen Isten felé.

Egy bátorítást is szeretnék ezzel kapcsolatban megfogalmazni a testvéreknek. A Márk evangéliuma 4. fejezetében olvassuk azt, amikor a tanítványok Jézussal együtt a hajóban vannak, és egy hatalmas vihar lecsap rájuk, Jézus pedig alszik a hajóban. Felébresztik a tanítványok, és a következőket mondják: „Mester, nem törödsz azzal, hogy elveszünk?” (4,39). Pontosan a következőképpen lehet fordítani: – Nincs gondoskodásod arra nézve, hogy mi elveszünk? Te nem gondoskodsz? Jézus egy szót sem szól ekkor még, feláll és ráparancsol a szélre meg a vízre, azok meg elhallgatnak. A tanítványok meg ott állnak csodálkozva, hogy mégis mi történt. Jézus közelében a nehéz helyzetek is így szoktak megoldódni. Odamegy ezzel a nagy kérdésével az ember, hogy: – De hát Uram, neked nincs gondoskodásod rám nézve? Hát ott vagyok ebben és ebben a helyzetben!? És aztán Isten egyszer csak megoldja. Utána pedig ott állunk mi is ledöbbenve és a csak a következőt tudjuk mondani neki: köszönöm, Uram. Csak ámulunk, amikor Isten cselekszik. Bízunk így Istenben, aki most is cselekvő Isten, és igen, van gondoskodása ránk nézve, törődik velünk.

Tehát az első gondolat, ami jellemzi a világoosságban járó embert, az az, hogy hálás szívű, mindenért hálát ad Istennek.

A következő gondolatot pedig az 6. versben olvassuk, ami így hangzik: „Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait.” Az itt használt engedetlenség szó nem pontos fordítása a görögnek. A Máté 27,20-ban a következőket olvassuk: „A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabást kérjék ki, Jézust pedig vezítsék el.” Rávették, rábírták, rábeszéltek a sokaságot, ezeket jelent a szó és a görög nagyon sokszor képez úgy szavakat, hogy egy meglévő szó elé tesz egy fosztóképzőt, és akkor teljes mértékben az ellentétjét jelenti annak az adott dolognak. Tehát olyan valaki, akit semmire nem lehet rábeszélni, semmire nem bírható rá. Erre lé-

tezik egy ismertebb kifejezés, amit mindannyian ismerünk: makacsság. Amikor beszélünk valakivel, és érti is azt, de egyszerűen nem hajlandó úgy cselekedni, ahogyan esetleg figyelmeztetjük. Az itt lévő kifejezést lehetne a következőképpen is fordítani: rábeszélhetetlenség vagy a makacsság fiai.

Tehát mi jellemzi a világosság fiait szemben a sötétség fiaitól? Egy nagyon egyszerű dolog, amikor Isten szól, akkor ő rá tud bírni bennünket, hogy amiben vagyunk, az nem jó. Aki pedig a sötétségben jár, az nem bírható rá erre a dologra. Ez jellemzi őket. Az engedetlenség már igazából ennek a következménye. Nem rossz a fordítás, de nem pontosan ezt jelenti, mert a világosságban való járást az jellemzi, hogy amikor Isten szól és legyünk akár paráznák, legyünk akár nyereszkedők, de Isten szavára a következőket válaszoljuk: – Uram, mivel te mondtad, én azt elfogadom, és szeretném ezt elhagyni. Kérlek, hogy jöjj segítségemre. A világosságban járó embernek egy jellemzője az, hogy Isten részéről meggyőzhető.

A családomban sajnos többen küzdenek az alkohollal. Volt egy távolabbi család, akiket egy kivételével mindet az alkohol vitte el. Először a lányuk halt meg rákban. Aztán meghalt a fiuk, őt a májbetegség vitte el. Aztán meghalt a férj, őt is a májbetegség vitte el, és a feleség maradt egyedül. Emlékszem rá, amikor beszélgettünk vele, próbáltuk meggyőzni őt erről az állapotról. Alkoholista vagy és a lányod kivételével mindenki ebben halt meg. A lányod ezért nem tartotta veletek a kapcsolatot. Értette, amit mondtunk neki, felfogta, de egyáltalán nem érdekelte. Nem emlékszem már rá pontosan, de talán két vagy három év múltán ő is meghalt ugyancsak májbetegségben. Szomorú volt látni ezt a helyzetet, meg azt, amikor beszél az ember és egyszerűen nem hallja meg.

Lelki téren is nagyon szomorú ez az állapot, amikor valakihez beszél az Isten folyamatosan, az ember meghallja, meg is érti, de igazából nem érdekli. Annyira makacs a bűneivel kapcsolatban, hogy képtelenség őt meggyőzni arról.

De vannak előttem pozitív példák is. Emlékszem egy fiúra, akiről többen tudtuk, hogy feketén dolgozik. Ha feketén dolgozik, akkor nyilván többet kap, több fizetést. Amikor pedig ezt többen megtudtuk azzal küzdöttünk, hogy hogyan mondjuk el neki. Az egyik ifistársam ugyanezekkel a gondolatokkal küzdött és amikor megtudtam, hogy egy cipőben járunk, akkor felajánlottam ennek a fiúnak, hogy menjünk oda hozzá ketten, úgy bátrabbak is vagyunk. Találkoztunk vele egy megbeszélte időpontban és elmondtuk neki, hogy mégis mit helyezett Isten a szívünkre. Egy érzékenyebb fiúról volt szó, de nagyon örültem annak, ahogy fogadta az egészséget és elmondta azt őszintén, hogy ő igazából ezzel az egészszel eddig nem fog-

lalkozott. De az, hogy mi most ott megálltunk előtte és ezt mi fontosnak tartottuk elmondani számára pozitív volt. Talán egy héttel később ott is hagyta a munkáját. Ennek én annyira örültem, és emlékszem rá, hogy napokig küzdöttünk azon, hogy most mit mondjunk, mert nem akartuk megbántani se, azt se akartuk, hogy aztán többet a gyülekezet felé se jöjjön. De ő mégis jó szívvel vette ezt a dolgot.

És így jutunk el a harmadik dologra is, hogy mi jellemzi még a világosságban való járást? Az az ember, aki a világosságban jár valójában őt magát is áthatja a világosság és naponként megítéli a szívét, ezt elfogadja, mert Istentől jön, de **ő maga is, ha meglátja a sötétség cselekedeteit, akkor nem megy el mellette szó nélkül, leleplezi azokat.** „... ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket”.

Évekkel ezelőtt egy fiú azért kezdett el a gyülekezetbe járni, mert az egyik ifis lánynak udvarolt. Sokat beszélgettünk vele Krisztusról és az egyik beszélgetés alkalmával kiderült, hogy neki konkrétan mi a nehézsége Krisztussal kapcsolatban. Az egyik gyülekezeti tagot jól ismerte, ugyanis mindketten az építőiparban dolgoztak és sokszor felkérték őket valamilyen munkára. Ez a fiú látta azt, hogy ez az illető hogyan beszél a munkatársaival. Amikor pedig meglátta a gyülekezetben teljesen meglepődött. Ez az ember gyülekezetbe jár? Hát ez az utolsó dolog, amire gondolt volna róla és ráadásul pozíciót is betöltött a gyülekezetben. Ezzel nagyon sokat viaskodott magában, hogy ez mégis hogyan lehetséges. Amikor a beszélgetésben erről beszélgettünk nagyon örültem annak, hogy ezen keresztül tudott lendülni és később Krisztushoz tudott fordulni. Az úgynevezett keresztyének élete akadálya volt ennek a fiúnak. Ezeknek a keresztyén tanúknak az élete olyan volt, amire Pál a következőket mondja: ezek még szóba se kerüljenek közöttetek.

De miért élnek így a gyülekezetben az emberek? Azért, mert senki sem szól, senki sem tesz semmit. Látjuk az életét, tisztában vagyunk vele, de elmegyünk mellette szó nélkül. Mondván, hogy nem az én dolgom, az az ő élete, én miért szóljak bele. Eltelnek évek, évtizedek, ő éli ugyanúgy az életét, senki nem szól, és közben ezek csak akadályai lesznek azoknak, akik csatlakozni szeretnének a gyülekezethez. Sokszor inkább az egyszerűbb utat választjuk: befogjuk a szemünket, a szánkat és a fülünket.

Pedig gondoljanak bele abba a testvérek, hogyha van egy bankrabló, aki ténylegesen bemegy egy bankba, hogy azt kirabolja. Van két társa: az egyik kint őrködik és figyeli a rendőröket. Konkrétan nem megy be a bankba és nem ő rabolja ki. A másik társa pedig az autóban várakozik, természetesen járó motorral. Ő sem ment be bankba és konkrétan nem ő volt az, aki kirabolja. A két társ a konkrét bűncselekményt nem követ-

ték el, de mégis a jog szerint a társtettes fogalmát kimerítik. Lehetővé tették a rabló számára, hogy a pénzt elvigye, a feltételeket megteremtették neki.

Egy-egy ember bűnével kapcsolatban is a gyülekezetben partnerekké válunk. Konkrétan nem mi követjük el, de megteremtjük annak a lehetőségét, hogy nyugodtan cselekedje és senki nem szól. „Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.” Jak 5,19-20. A világosságban való járásnak az egyik tulajdonsága, hogy nemcsak a magam életében lepleződik le a bűn, hanem a másik életében is. Meglátom azt a bűnt, és szólok, nem megyek el mellette.

Egy másik tulajdonságát is látjuk a világosságban való járásnak, ami a 10. versben így hangzik: „ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak” vagy mi tetszik az Úrnak. Tehát folyamatosan azt keresi a keresztyén ember, hogy mi van az Úrnak a tetszésére. Miből fakad ez? Abból a szeretetből, ahogyan az Atya szeretett minket és ezt legteljesebben a kereszten mutatta meg. Az Úr meghalt értem és én ezért olyan hálás vagyok neki, hogy az Ő akaratát keresem.

Ez olyan, mint amikor a feleségem mond nekem valamit, hogy milyen jó lenne, hogyha valamit elkészítenék neki. Én erre azt mondom neki: szívesen, megcsinálom neked. Miért? Mert szeretem. Ha ugyanezt mondja egy másik lány, akkor nyilván arra másképp reagálok, nem? Ő elmondja azt, hogy valamit meg kéne csinálni, akkor én azt mondom neki, hogy: jó, csináld meg te. Miért? Mert nyilván másképp viszonyulok hozzá, mint a feleségemhez. Ez egy teljesen egyértelmű dolog. A feleségemnek mindig keresem azt, hogy mi van a tetszésére.

Megvallom őszintén a születésnapjaim és a karácsonyi ajándékokkal nagyon küszködök, mert mindig azt nézem, hogy mi az, amit a feleségem tudna használni, meg persze nem utolsó sorban, aminek örülne. Szomorú vagyok akkor, amikor hogyha valamit kap, az annyira nem tetszik neki. De mennyire jó az, amikor olyan dolgot adok neki, aminek meg szívből örül. Mert ezt keresi az ember. Miért? Mert szereti a feleségét.

Lelki téren is ugyanígy működik ez: azt keresem, amit az Úr kedvel, szeret, ami neki jótetszésére van. Miért? Mert szeretem az Urat. De miért szeretem az Urat? Mert ő már meghalt értem, az életét adta a kereszten.

Tegyük fel bátran magunkban a kérdést, hogy amikor nem az Úr akaratát keressük, hanem mondjuk a világ tetszését, akkor miért van ez? Nem azért, mert az Isten felé való szeretetünk egy kicsit elhalványult, úgy megsűrűült. Az Urat már nem olyan mértékben szeretem, mint mondjuk a világ dolgait. Ez egyébként a kapcsolatokban is nagyon jól látszódik. A há-

BOTLADOZÁS VAGY JÁRÁS?

zasságban: miért kezd el az ember egy másik nő vagy férfi felé fordulni? Azért, mert a másik felé való szeretetem már elhalványult. Akkor abban buzdítsam magamat, hogy miért lehetek hálás érte, amiért tudom őt még jobban szeretni. A házasságban is és a lelki téren is így működik ez. Ha pedig ezt megtesszük, akkor nyilván az ember kevésbé fog világi dolgok felé odafordulni, és kevésbé fogja azt nézni, hogy mi tetszik a világnak. És inkább azt nézi, hogy mi tetszik az Úrnak, mi az, amit ő akar.

Az utolsó gondolatot pedig egy másik igeszakaszról szeretném felolvasni, ami nem jelenik így meg ebben a szakaszban, de kimondatlanul benne van. Talán már több testvéremnek is a szívében csengett ez a vers, ami a következőképpen hangzik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” Jn 8,12. A világosságban való járásnak a legfontosabb része az, hogy mindig Krisztusra nézünk. Mivel ő a fényforrás, ő fogja megvilágítani a mi életünket és ő fog rajtunk keresztül másokat is megvilágítani.

Figyelmeztet de egyben bátorít is azután az efézusi levél minket: „Ébredj fel, aki alszol...” – aki szunyókálsz, aki éppen valami lelki alvásban vagy – „... támadj fel a halálból”. De hogyan tud feltámadni meg hogyan tud felébredni egy ember? Úgy, hogy Krisztusra tekint. Nyilván ezt itt nem mondja ki, de benne van a szövegben. Ezt Krisztus adja, őáltala tud bárki fölkelni, felébredni. Akár, ha már évek óta ismered Krisztust és talán most egy lelki alvó állapotban vagy, akkor is Krisztusra kell tekintened, mert ő fogja adni azt a fényt, ami által aztán tudunk mi is világítani.

Erre bátorítom a testvéreket, bármilyen helyzetben is vannak. Akár olyan helyzetben is, hogy még nem ismerik személyesen Jézus Krisztust, akkor is Jézusra tekintsünk, aki az egyedüli fényforrás ebben a sötét világban.

Ha pedig már ismerjük Krisztust, akkor tanulnunk kell azt is, hogy hogyan tudunk a fényben járni. Úgy, hogy hálás szívet formálunk ki magunkban; úgy, hogy folyamatosan megszólíthatóak vagyunk Isten részéről, meggyőzhetőek vagyunk a bűnünkkel kapcsolatban; úgy, hogy mi magunk is leleplezzük a bűnt mások életében; és folyamatosan azt keressük, hogy mi az ő akarata, mi van az ő tetszésére. És ha ezekre figyelünk, akkor talán kevésbé fogunk megbotlani vagy kevésbé leszünk rá hajlamosak.

Imádkozzunk!

Urunk, hálásak vagyunk neked most is a te szavadért. Hálásak vagyunk azért, mert te most is szeretettel jössz hozzánk.

Te tisztában vagy azzal, hogy sokszor sötétségben járunk és megvalljuk őszintén, hogy sok-sok minden érdekel meg foglalkoztat bennünket, ezek határozzák meg a mindennapjainkat. De köszönjük azt, hogy most is bá-

torítasz bennünket, hogy mi már hozzád tartozunk, a világosság gyermekei vagyunk, és nem kell a sötétségben járnunk.

Könyörülj rajtunk és adj nekünk erőt is ehhez, hogy valóban rád tudjunk fókuszálni, téged lássunk meg mindenkor, a fénynek a forrását.

Valóban lehessünk olyanok, akiket mindig meg tudsz szólítani, akiket mindig meg tudsz akár feddeni is.

Te látod azt is, hogy sokszor mennyire makacsok tudunk lenni akár a bűneinkkel kapcsolatban, sokszor kimagyarázzuk azt. Bocsáss meg ezért is nekünk.

És könyörgünk azért, hogy tudjuk elfogadni azokat a testvéreket is, akik odajönnek hozzánk figyelmeztetni. Még akkor is, ha talán egy picit keményebben teszik mindezt. Könyörgünk, hogy ezeket tudjuk elviselni, tudjunk ezekért az emberekért is hálát adni.

És könyörgünk azért is, hogy ha minket akarsz odavezetni mások elé, adj nekünk ebben bölcsességet és szeretet.

Azért is könyörgünk, hogy valóban mindig a te akaratodat keressük, a te tetszésedet nézzük. Akármilyen helyzetbe kerülünk is, mindig azt látjuk meg, hogy te mit akarsz. Olyan nehéz ezt is sokszor megfejtetni, de könyörgünk, hogy vezess ebben is minket.

Hálát adunk így a gyülekezetünkért. Hálát adunk, azért, amikor te megszólalsz egy-egy alkalmon keresztül. Köszönjük, hogy te így is vezetsz minket.

Köszönjük a személyes csendességeket is, amikor azokban megszólalsz. De könyörgünk a régóta lelki alvó állapotunkért is, Te rázz fel bennünket.

Könyörgünk azokért, akik gyászolnak, akik egy-egy szerettüket elvesztették. Könyörgünk, hogy őket is te vigasztald. Vigasztald őket az evangéliummal, azzal, hogy te mit tettél őértük a kereszten. Sokszor egy ilyen helyzetben a körülményeket sem értjük, nem tudjuk megfejtetni, de egy valamit tudhatunk: a célt és azt, hogy ez a cél Te magad vagy. Így könyörgünk, Urunk, hogy erre tudjunk fókuszálni, koncentrálni, téged szeretni.

Ámen.

500. ének

1. Krisztus, ki vagy nap és világ,
Minket sötétségben ne hagyj!
Igaz világosság te vagy,
Kárhozatra mennünk ne hagyj!

2. Téged kérünk, szent Úr Isten:
Oltalmazd minket ez éjen;
Nyugodalmunk benned légyen,
A mi lelkünk el ne vesszen!

3. Nehéz álom el ne nyomjon,
Az ellenség meg ne csaljon;
Testünk hozzá ne hajoljon
És haragodba ne hozzon!

4. Mi szemeink ha alusznak,
Szíveink rád vigyázzanak;
Te hatalmadnak ereje
Légyen híveid őrzője!

5. Úr Isten, hozzád kiáltunk:
Gondviselőnk, légy oltalmunk!
Őrizz meg ellenségektől,
Lelki, testi ínségektől!

6. Parancsoljad angyalidnak,
Hogy mireánk vigyázzanak;
A mi gonosz ellenségünk
Messze távol járjon tőlünk!

7. Emlékezzél meg mirőlünk:
Jól tudod, mily gyarlók vagyunk;
Kiket megváltál véreddel:
Úr Jézus, kérünk, ne hagyj el!

8. Dicsőség légyen Atyának,
Ő szent Fiának, Krisztusnak,
Szentlélekkel egyetemben,
Örökkön-örökké! Ámen.